

Ordo Franciscanus Saecularis
Consilium Internationale

Urbroj: 3895

Rim, 5. travnja 2026.

Svoj braći i sestrama
Franjevačkoga svjetovnog reda

Predmet: Uskrsno pismo 2026.

Draga braćo i sestre,
Gospodin vam dao svoj mir!

Ušao je u slavnu Crkvu onaj koji se u borbenoj hrabro borio. (3Čel 38)

Ova, 2026. godina vrlo je posebna za nas franjevce, kako svjetovne tako i redovnike. Ove jubilejske godine slavimo 800 godina od preminuća sv. Franje, odnosno od Uskrsa svetoga Franje. Povodom Uskrsa koji je pred nama, pozvao bih vas na jedno posebno putovanje jer preminuće svetoga Franje nije samo tjelesna smrt svetoga čovjeka, nego je nadahnuće za nas da gledamo dalje. Slavimo Uskrs, velika Božja djela, koji nije samo dopustio da njegov ljubljani Sin umre za naše grijeha, nego je donio pobjedu nad smrću, pobjedu nad grijesima.

Pozivam vas da razmatramo posljednje trenutke života sv. Franje ovdje na zemlji te prve trenutke nakon njegova prijelaza, očima nekoga tko je sv. Franji bio zaista bliz, nekoga tko je bio svjetovni prijatelj Sveca. Ono što je Jakoba de Settesoli učinila i iskusila može nam biti primjer i nadahnuće. O tome možemo čitati u Spisu o čudesima sv. Franje Tome Čelanskoga pa vas pozivam da malo iz bližega promotrimo neke trenutke o kojima piše Toma Čelanski. Iako najvjerojatnije formalno nije bila član Trećega reda sv. Franje, ona je dušom bila franjevka, u nekim stvarima više od svih nas. Pet trenutaka traže da se nakratko zaustavimo i promislimo o Božjoj dobroti i nježnom odnosu između jednostavnoga čovjeka, velikog sveca, i privržene žene, svjetovne prijateljice malog siromaška iz Asiza. Pozivam vas da učimo iz njezina primjera što je ona, svjetovni sljedbenik sv. Franje, činila.

Prvi trenutak

Blagoslovljen bio Bog, koji je gospođu Jakobu, našega brata, poslao k nama!

Iako možemo pročitati da se Jakoba de Settesoli pojavila, to nije bilo slučajno, nije se pojavila iz vedra neba. Prijatelj posjećuje prijatelja, jer ju je Bog tako nadahnuo, tjednima prije. Znala je da je to vjerojatno njihov posljednji susret. Put je započela mnogo ranije, trebala se pripremiti – sebe, sinove, cijelu pratnju, stvari koje će ponijeti. Božje nadahnuće došlo je prije nego što se rodila želja u srcu svetoga Franje. Osluškiivala je što treba učiniti. Sveti Franjo i brat Jakoba bili su prijatelji, braća u Kristu. Bili su ujedinjeni u mislima i molitvama. O čemu je jedan mislio,

drugi je čuo. Kako je divno Bog pripremio taj posjet. Kako je otvorena Jakoba bila prema nadahnuću Duha Svetoga!

Prvi poticaj: Neka naša srca i naše uši uvijek budu otvorene Božjim nadahnućima! Upamtimo da je *Duh Sveti izvor ... poziva, pokretač bratskoga života i poslanja*¹ i neka nas vodi *Duh Gospodnji i njegovo sveto djelovanje*.²

Drugi trenutak

Sveta je žena donijela sve što god je prema očevu prije napisanom pismu trebalo donijeti za njegov ukop.

Duh Sveti joj je dao detaljne upute što da sa sobom ponese. Nije to bio proizvoljan popis stvari ili neke njezine ideje. *Sveta je žena donijela sve što god je prema očevu prije napisanom pismu trebalo donijeti za njegov ukop. Donesena je tkanina pepeljaste boje kojom se imalo pokriti tjelešce preminuloga, mnogo svijeća, pokrivalo za lice, jastučić za glavu, a donijela je i neko jelo što ga je svetac zaželio. I sve što je srce ovoga čovjeka željelo Bog je nadahnuo.* Popis je potpun, u svakom smislu. Tu su stvari za tijelo, ali i za dušu. Stvari za posljednje trenutke prije preminuća, i stvari za prve trenutke nakon tjelesne smrti. Stvari za praktičnu upotrebu, i stvari za svetu liturgiju. Ponijela je sve što je nužno. S jedne strane radi se o svega par stvari, s druge strani ponijela je sve. Pažnja brata Jakobe i njezina bratska ljubav nagnala ju je da ponese one stvari koje je srce ovoga čovjeka željelo jer se usredotočila na Franju, a ne na svoje zamisli.

Drugi poticaj: Bog od nas ne traži puno stvari. Promislimo: koje su tih par osnovnih stvari u našem životu koje su zaista potrebne da izrazimo našu brigu, prijateljstvo, bratski duh? Korištenje stvari koje nam je Bog povjerio *kao dobrim upraviteljima, a ne kao gospodarima*³ značilo bi da budemo pozorni na stvarne potrebe onih kojima smo poslani.

Treći trenutak

Čekalo je mnoštvo naroda... da se ubrzo po smrti ostvari svečevo rođenje za nebo. No dolazak pobožne Rimljanke sveca je ojačao.

Gle kakvo čudo može učiniti jednostavna bratska gesta! Svatko prilikom posjeta bolesnoj ili starijoj osobi, ima takvo ili slično iskustvo. Ljubav i pažnja zaista oživljuju osobu. Onaj tko osjeća da je ljubljen osjeća se jačim, zdravijim, radosnijim i sretnijim. Brat Jakoba je bila istinsko Božje oruđe zbog kojeg se Franjo osjećao ljubljenim, i to je za njega bilo čudo!

Treći poticaj: Ako ono što činimo, činimo s velikom ljubavlju prema Bogu i našoj braći, možemo činiti čuda, možemo oživotvoriti! Kad se susrećemo s onima koji *uče kako prihvaćati bolest i sve veće poteškoće te kako svome životu davati dublji smisao*⁴ trebamo *donositi radost i nadu*⁵. Stoga krenimo, oživotvorujmo!

¹ GK OFS-a 11.

² PPr X,8.

³ GK OFS-a 15,3.

⁴ GK OFS-a 27,1.

⁵ Pravilo OFS-a 19.

Četvrti trenutak

Oblivenu suzama potajno odvedoše i položiše joj prijateljevo tijelo u naručaj, a zamjenik joj reče: »Evo ti onoga koga si za života ljubila, drži ga i mrtva!«

Koja privilegija! Smrt ne može zaustaviti ljubav. Onoga koga uistinu ljubimo, ljubimo ga i u životu, kao i u smrti. Ovaj nas trenutak može podsjetiti na onaj kad je tijelo Kristovo skinuto s križa i dano Mariji. Toliko je bolno držati ljubljenu osobu na rukama. No, nije nam očito da mi susrećemo samo fizičku smrt, ali duša živi i živjet će. Vjera u vječni život je Božji dar. Tijelo je mrtvo, ali duša živi, a ljubav je i dalje istinska i stvarna. Zato Kristova smrt na križu i njegovo uskrsnuće, taj veliki dar Uskrsa, nije samo najveće otajstvo nego i središte našega života, za koje možemo samo zahvaliti po toj vjeri.

Četvrti poticaj: Ne prestajmo zahvaljivati za dar života i za dar vjere. Osjećaj gubitka i tuge može se preobraziti u nadu i mir u srcu koje je zahvalno za dar života i vjere.

Peti trenutak

Gledala je rezbarije što ih je sama ruka Svemogućega na divljenje cijelome svijetu načinila... Savjetovala je da se nečuvveno čudo ne skriva i da se ne drži u tajnosti, nego neka se na razborit način pokaže svima da ga vide vlastitim očima.

Darovi koje je ona (i oni drugovi koji su tad bili prisutni) primila od Boga ne mogu se sakriti ili držati u tajnosti, nego ih se treba podijeliti. Iskusila je takvu neobičnu radost, takvu utjehu zbog koje i jest to izgovorila. Možemo biti više ili manje sigurni da je taj trenutak odredio ostatak njezina života. Tkogod od nas je imao privilegij ove veljače i ožujka posjetiti Asiz i vidjeti posmrtnu ostatku svetoga Franje, možda je imao isto takvo iskustvo. No još i više, možemo biti sigurni da dijeljenje takve radosti može obogatiti i obnoviti vjeru i onih koji nisu mogli biti prisutni. Takvo bratsko dijeljenje osnažuje bratstvo i pomaže našoj braći i sestrama da obnove svoje zvanje.

Peti poticaj: Budimo svjesni da Božji darovi nisu samo za nas same, nego ih se treba podijeliti, na dobro naše braće i sestara. Stoga ih dijelimo tako da braća i sestre mogu radosno živjeti *kao „pokornička braća i sestre“*, zbog svoga poziva, a pokretani snažnom silom *Evandjelja*⁶.

Draga braćo i sestre,

sve vas molim da u bratu Jakobi gledate primjer za svakoga od nas, kako bismo trebali ljubiti svetoga Franju i našu braću i sestre. Sve vas molim da učite iz ovog trenutka života sv. Franje i brata Jakobe, kako bismo trebali živjeti u bratskoj ljubavi, kako bismo se trebali obraćati jedni drugima, s pažnjom, s brigom.

Učimo od brata Jakobe, budimo otvoreni nadahnućima Duha Svetoga, tražimo ono što je potrebno, kao dobri upravitelji, ispunimo svoje djelovanje ljubavlju tako da donosimo radost i

⁶ Pravilo OFS-a 7.

nadu, da činimo čuda i oživotvorujemo, budimo uvijek zahvalni za naš život i vjeru, i nemojmo skrivati blago koje smo primili od Boga ne samo za sebe, nego i za dobrobit naše braće i sestara.

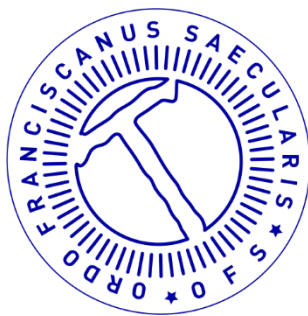
Neka nam ovo bude prilika da obnavljamo i budemo obnovljeni ovoga Uskrsa. Neka nas preminuće svetoga Franje, koje se dogodilo prije 800 godina, a ove se godine toga na osobit način spominjemo, bude nadahnuće da obnovimo naše zavjete, da obnovimo našu odluku da više živimo bratskim životom u našim bratstvima, i da budemo posvećeniji onima kojima nas Bog vodi.

Želim vam svima blagoslovljeno uskršno vrijeme, živite ovo vrijeme radosnoga srca, zahvalnoga srca! Zahvalimo Bogu za život svetoga Franje i za naš poziv. Krenimo zajedno na ovaj put poziva, slijedeći uskršlog Krista stopama svetoga Franje!

Vaš brat i ministar

Tibor Kauser
generalni ministar

Prilog

Odlomak iz Spisa o čudesima sv. Franje Tome Čelanskog

6. POGLAVLJE Gospođa Jakoba iz Settesolija¹¹

37. Jakoba iz Settesolija, slavna, ali isto tako sveta Rimljanka, zavrjedila je povlasticu posebne svečeve ljubavi. Nije moje da joj na čast spominjem glasovito podrijetlo, ugled obitelji, veliko bogatstvo, a konačno ni divno savršenstvo njezinih kreposti, ni udovičku uzdržljivost. Kad je svetac ležao bolestan od one bolesti koja mu je, pošto je uminula svaka bol, sretnu trku naj sretnije dovršila, malo dana prije smrti htjede poslati po gospođu Jakobu u Rim. Ako bi njega, koga je tako žarko ljubila kao prognanika, htjela vidjeti kako se vraća u domovinu, neka dođe najžurnije. Napisano je pismo, potražen je hitar teklić, a kad je pronađen, opremljen je za putovanje. Na jednom se na vratima začulo rzanje konja, žamor vojnika, živahnost pratnje. Jedan od drugova pođe k vratima. Onaj koji je otpremao teklića tu je našao nazočnu onu koju je tražio. Čudom se čudio i što je brže mogao otrčao je svecu. Od radosti se nije mogao suzdržati te je rekao: »Javljam ti dobru novost.« Njega je svetac pretekao i brzo odgovorio: »Blagoslovljen bio Bog, koji je gospođu Jakobu, našega brata, poslao k nama! Otvorite vrata, pustite je unutra i uvedite, jer za brata Jakobu ne važi odredba koju s obzirom na žene treba obdržavati!«

38. Među plemenitim gostima nastala veliko veselje. Usred izraza duhovne pažnje provališe suze. A da čudu ne bi ništa nedostajalo, ustanovilo se da je sveta žena donijela sve što god je prema očevu prije napisanom pismu trebalo donijeti za njegov ukop. Donesena je tkanina pepeljaste boje kojom se imalo pokriti tjelešce preminuloga, mnogo svijeća, pokrivalo za lice, jastučić za glavu,¹² a donijela je i neko jelo što ga je svetac zaželio. I sve što je srce ovoga čovjeka željelo Bog je nadahnuo. Želim prikazati ishod ovoga pravog hodočašća da ovu plemenitu hodočasnici ne otpustim bez utjehe. Čekalo je mnoštvo naroda, napose mnogi pobožnici grada, da se ubrzo po smrti ostvari svečevo rođenje za nebo. No dolazak pobožne Rimljanke sveca je ojačao i činilo se da će još malo poživjeti. Zato je i ta gospođa odredila da se otpusti ostala pratnja kako bi ostala ona sama sa sinovima i s nekolicinom štitonoša. I reče joj svetac: »Nemoj tako, ja ću preminuti u subotu, a ti ćeš se sa svima vratiti u nedjelju.« Tako je i bilo: u narečeni sat ušao je u slavnu Crkvu onaj koji se u borbenoj hrabro borio. Ispuštam ono o skupljanju naroda, o zanosnu klicanju, o svečanoj zvonjavi, o prolijevanju suza; prelazim preko plača sinova, preko uzdisaja onih dragih, preko naricanja drugova. Prelazim na ono što bi moglo utješiti hodočasnici, koja je lišena očeve utjehe.

39. Oblivenu suzama potajno odvedoše i položiliše joj prijateljevo tijelo u naručaj, a zamjenik joj reče: »Evo ti onoga koga si za života ljubila, drži ga i mrtva!« Tijelo je natopila još toplijim suzama. Zatim je plačnim glasom uzdišući jaukala. Ponavljala je zagrljaje i poljupce, razriješila je pokrivalo da ga gleda otkrivena. Što još? Promatrala je onu dragocjenu posudu u kojoj je bilo pohranjeno skupocjeno blago, urešeno sa pet bisera.¹³ Gledala je rezbarije što ih je sama ruka Svemogućega na divljenje cijelome svijetu načinila i ispunjena neobičnim veseljem nad mrtvim prijateljem živnula je. Savjetovala je da se nečuvano čudo ne skriva i da se ne drži u tajnosti, nego neka se na razborit način pokaže svima da ga vide vlastitim očima. Zato su natječući se žurili da vide prizor što ga na takav način Bog nije učinio nijednome narodu. Svi su se zapanjeno divili. Ostavljam pero jer ne bih htio mucati o onome što ne mogu objasniti. Ivan Frigia

Pennates,¹⁴ tada još dječak, a kasnije rimski prokonzul i grof papinskoga dvora, što je onda zajedno s majkom svojim očima gledao i rukama doticao, to slobodno svjedoči i protiv svijju sumnja priznaje. Neka se hodočasnica vrati kući utješena izvanrednom milošću, a mi prelazimo nakon svečeve smrti na druge stvari.

¹¹ Franjo ju je nazvao »bratom Jakobom« iz tri razloga: što se odlučno pod njegovim vodstvom dala na provođenje dubljeg duhovnog života, što je posjedovala mušku odvažnost, a i zato što je Redu bila neobično privržena i na najrazličitije načine ga u njegovim prvim počecima potpomagala. Ona je bila udovica pokojnoga Graziana Frangipanea. Nakon smrti sv. Franje živjela je u Asizu i ondje umrla 1239. Pokopana je u kripti crkve sv. Franje blizu svečeva groba.

¹² Taj se jastučić sačuvao do danas i nalazi se u crkvi sv. Franje u Cortoni, što ju je sagradio brat Ilija.

¹³ Tj. sa znakovima rana.

¹⁴ To je bio najstariji sin gospođe Jakobe.